

DACIA

Tribunã de luptã româneascã

SERIE NOUÃ

N.º 16

1954
Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * *

Redactor : Faust Brădescu

Anul VIII - n° 16

Decembrie 1954

CUPRINSUL
*****

	<u>pag.</u>
EDITORIAL	
Despre polemică de Dr. Faust Brădescu.....	3
DESPRE DISIDENTA	
Urmează-ti seful... de Pimen Ceacăru.....	5
PROBLEME POLITICE	
Semnificatia unei vizite de Antipa Mihalache.....	7
Adunarea Natiunilor Europene Captive de Zygmunt Nagorski, jr..	9
Assez d'esprit de conciliation! par Dr. Radu Buzdugan.....	12
PROBLEMES DE L'ACTUALITE ROUMAINE	
Dépendance politique et... par Ing. R. A. C.	15
A fi Român e o rusine ? de Adriana Negoescu.....	18
PROBLEME LEGIONARE	
Dinamismul legionar de Serafim Bratocea.....	20
TRIBUNA LIBERA	
A.- Răspuns domnului Serban Giurgea.....	24
B.- Scrisoarea domnului Aldea Cerkez.....	30

*****

PRO PATRIA SEMPER

Correspondenta se primeste la adresa :

Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

EDITORIAL
*****DESPRE POLEMICĂ
*****

A scrie este un act de credință și'n momentul de față o datorie. A scrie însă cinstit și fără răutate este mai mult decât un act de credință sau o datorie. Este un act de probitate morală. Or, dacă această probitate morală nu totii cei ce-si pun creierul la contribuție sunt capabili s'o simtă în ei ca o necesitate elementară, ar trebui să existe măcar ca un ideal, spre care să tindă toate eforturile lor de oameni și de mânători ai condeiului.

Dar vai !, problema discutiei așa cum o întrezărim noi, pare concepția unei societăți de dincolo de viața reală. Să fim noi care niște absurzi moralisti, niște întârziati, niște inadapabili ?!.. N'o credem, deoarece și nouă ne place discuția, despicarea firului în patru, analiza, polemica. Ceia ce ne diferentiază însă în mod radical de o întreagă pleiadă de "polemisti" din exil, e maniera în care înțelegem să fie dusă această polemică. Nu-i vorba de stabilirea unor norme rigide, care ar înfrânge libertatea de gândire și de exprimare. E vorba, pur și simplu, de respectarea unui minimum de decență și-a unui minimum de control al adevărului în problemele dezbătute. Aceste două condiții ne par indispensabile pentruca jocul subtil și periculos al polemicii să nu devină o banală și grosolană masină de insulte.

În plus, constatăm cu durere că majoritatea publicațiilor exilului nostru, nu știu nici măcar să-si aleagă "victimele" strălucitelor și artăgoaselor lor polemici. Se strică o groază de pagini pentru discutii sterile, pătimate, zgândăritoare de ură, împotriva vreunui biet compatriot (care la rândul său răspunde cu aceeași vehemență) deschizându-se sau reînnoindu-se cazuri ce n'au nici în clin nici în mănecă cu nevoile exilului sau cu îndatoririle oxilatilor. E o irosire de forțe ce nu poate fi decât dăunătoare luptei Românilor liberi împotriva comunismului. Ce importantă poate avea - chiar scrisă în stilul cel mai strălucit - părerea domnului Cutare asupra persoanei sau prozei domnului Cutare ?!.. Ce valoare poate avea polemica cea mai inteligentă dacă aportul ei este nul în lupta dusă de Românii liberi sau dăunătoare coeziunii necesare dintre acestia ?!.. Sarja unei polemici trebuie să aibă un scop realizator. Dacă nu atinge sau cel puțin nu urmărește acest scop, e inutilă, absurdă, periculoasă. Sunt atâtea probleme pendinte și urgente, ce nu așteaptă decât condeiele capabile să le pună în mișcare, să le dea sens de viață !

Cramponarea în polemica sterilă și josnică, dovedeste (chiar dacă nu e așa în realitate) carentă intelectuală, nepregătire ziaristică, ranchiunărie bolnavicioasă și chiar, până la un punct, lipsă de subiect.

Foarte adesea, argumentarea "polemistilor" ce umplu rândurile exilului depășind sarcasmul și întepătura inteligentă, se înteleneste în insultă și ură. Impresia este detestabilă. Nu mai vorbim de rezultate, care sunt de-a-dreptul dezastruoase... Simți cum se întinde peste suflote o pânză grea de neîncredere și dezolare...

Ori cât ar sustine cei ce se complac în acest fel de polemică că argumentările lor tăioase dau viață și dinamism publicațiilor ce le permit, noi

suntem convinși că n'aduc decât desbinare și dezechilibru pentru ansamblul comunității exilate și discredit moral pentru publicatia respectivă. Dialectica acestor polemici poate impresiona naturile vulgare, violente sau ignorante. N'au însă nici o influență asupra elitelor. Pe acestea, din contră, le desgustă.

Suntem convinși, că toate aceste polemici - așa zise politice - nu fac decât să slăbească și mai mult coeziunea precară, invizibilă, dar cât de cât reală, a exilaților români. Și acesta este un fapt extrem de trist.

Știu că mulți ziaristi de meserie, nu pot trăi fără acest drog lunar, dacă nu săptămânal. E o intoxicație gravă, ce dă o notă particulară, originală anumitor; dar care svârle în ridicol și'n păcat pe mulți din recentii și ne-pregătiții noștri ziaristi din exil.

Polemica nu-i simplă mânăuire de condei. Polemica e artă. Nu orice zugrav e pictor; nu orice pictor e artist. Cine nu posedă arta polemiceii ca un dar natural, degeaba își stoarce creierii și-si lungeste nopțile... Mici odată nu va depăși limita grosolaniei și-a imitației grosolane. Vesnic va fi un zugrav, iar nu un artist.

Polemica se duce pe multe de cutit. Trebuie să fii acrobat înăscut. Trebuie să simți când poți spune un cuvânt, o glumă, o acuzație, o injură sau un sarcasm.

Din cauza acestor lipsuri elementare, asistăm azi la un duel perpetuu încărcat de invective, de răutăți, de noadevăruri, duel ce agravează din ce în ce mai mult situația Românilor în exil, mărește prăpastia dintre frați și ne ridiculizează în fața lumii.

Dacă am avea curajul să verificăm dela om la om influența publicațiilor din exil asupra Românilor, am avea cu siguranță surpriza de a constata că cele mai cotate reviste și ziare sunt cele în care polemica a fost complect interzisă, în care seninătatea scrisului îți dă o oră de liniște sufletească și de comuniere cu spiritul neamului. E lucru prea cunoscut că o lucrare, oricât de bine scrisă, pierde din valoare când se încarcă pe alocuri de fraze "polemicoase". Simți parcă o părere de rău, o durere, un desgust, pe care cu greu îl compensează frumusețea stilului sau numele autorului.

În concluzie, după noi, ar trebui ca sarja polemică între exilați sau să dispară complect, sau să fie redusă la un minimum suportabil. Dacă nu din motive sentimentale sau de probitate morală, cel puțin din motivul binecuvântat al oportunității politice și naționale.

Concentrarea tuturor energiilor și izbucnirile de pasiuni să se facă asupra inamicului comun: comunismul.

Astfel, gustul de răsboire ziaristică al multora ar găsi un câmp de activitate mai vast și mai adecvat decât în sânul limitatei și destul de amară noastre comunități românești din exil.

Dr. Faust Brădescu

DESPRE DISIDENTIA
*****

URMEAZA-TI SEFUL SI LA BINE SI LA GREU...
*****

Brazilia, această țară de liniște și climă tropicală, ne face să gândim și să judecăm lucrurile cu mult calm și imparțialitate.

Îmi pare rău de camarazii mei care trăiesc în Europa și care se agită cu desperare, creîndu-și probleme inutile sau absurde, fie cu privire la sefia Mișcării Legionare, fie cu privire la viitorul Guvern Românesc... care se va face la întoarcerea noastră în țară.

Dacă as avea mijloacele materiale necesare, as organiza o excursie pentru toți acești camarazi spre America de Sud și i-as face să trăiască câteva luni în Brazilia. Sunt convins că după această dezintoxicare psihică ar judeca situația mult mai obiectiv.

Ce vor acești camarazi ?

Vor pur și simplu, un alt sef ! Nu știu încă pe cine îl vor, dar știu că vor un nou sef !

Nu sunt deloc de acord cu felul lor de a judeca lucrurile.

Concord că trăim într'un secol în care schimbările continue și cel mai adesea fără discernământ sunt la modă. Constat însă cu durere că această influență a timpurilor și-a mediului a creat în Mișcare o stare morbidă în care mulți legionari uită de vechi și sănă toasă educație primită în Legiune.

Sub orice aspect am privi situația Mișcării Legionare, Horia Sima este Comandantul legitim al Gărzii de Fier, recunoscut de mai bine de 15 ani de întreaga Legiune, în frunte cu toți comandanții ei. Acești comandanți l'au acceptat, s'au supus ordinului lui, au colaborat deci cu el. Însă, din păcate, au făcut aceasta numai în timpuri bune. Atunci când Mișcarea Legionară i se deschideau perspectivele unui viitor glorios sub auspiciile unei victorii politice. Horia Sima era pentru toți, fără excepție, omul formidabil, omul providențial, omul politic, seful, indicutabilul înlocuitor al Căpitanului.

Când a început furtuna, greul, când caracterul de solidaritate al Mișcării trebuia să constituie elementul principal, mulți dintre disidenții de astăzi făceau exces de legionarism, aducând în balanța discuțiilor greutatea incontestabilă a "Cărticicii Sefului de Cuib". Îmi reamintesc la Buchenwald, când eram închis în lagărul de concentrare, acești comandanți - în fața frontului sau în particular - căutau să convingă pe "mexicani" cu principiile înscrise în Cărticica Sefului de Cuib: ...Urmează-ti seful și la bine și la greu... Dacă seful nu comunică cu voi, așteptați... etc.

În momentul de față însă sistemul este complect inversat. Cărticica Sefului de Cuib nu poate fi aplicată lui Horia Sima !... Principiile înscrise în ea n'au curs pentru actualul sef al Mișcării Legionare...

În mod natural se naste în mine o întrebare: Cine îl poate judeca sau cine-i poate judeca actiunile ? Dacă "mexicanii" de acum câțiva ani nu aveau dreptul să-l judece, de ce oare acum "nemultumitii" au dreptul să-l judece ? Sunt ei mai virtuosi decât cei din Buchenwald ?

Curios, nu ? Un fost mexican să apere pe Horia Sima ! Nu, domnilor, nu-l apăra pe Horia Sima ! Apăra un principiu de care DV. faceti caz, numai când vă convine. M'am săturat de a vedea cum noi Românii, ne distrugem sefi, sefi considerati apoi de toti ca adevărați conducători ai neamului. E poate o țară a neamului nostru, un blestem ce apasă greu pe viața poporului românesc. Ar fi fost însă de dorit ca măcar noi, legionarii, crescuti în spiritul Căpitanului, să scăpăm acestei țări și să ne diferentiem categoric de tristul trecut.

Când Căpitanul a scris legea ce formează titlul acestui articol, ținând seama de trecutul istoric al neamului nostru, a vrut ca tragedia să nu se mai repete. A vrut să pună stavilă acestei tendințe de destrămare ce urmărește neamul românesc. A vrut să distrugă în fașă oportunistul, ambiția și lipsa de caracter ce caracterizează pe multi din cei ce vor asemenea schimbări de sefi.

Deci judecați și gândiți-vă bine la consecințele "încercării de dărâmare a actualului sef". Măine s'ar putea întâmpla la fel și cu viitorul sef... Aceste lucruri din punct de vedere legionar.

Iar din punct de vedere practic, lucrurile se complică și mai mult. Întreb pe acești nemultumiti : "Pe cine vreți să-l puneți sef ?"

Aveti un om care să nu facă greseli, să fie viteaz, să fie politic, să știe să conducă și la nevoie să știe să și moară ? Nu-l aveți Domnilor, căci dacă ar fi existat, îl cunosteam și noi cei din Brazilia. Aceste calități nu le poate avea oricine. Horia Sima singur, le îndeplinește în cel mai înalt grad în acest moment istoric.

DECI EL ESTE ȘI RAMÂNE SEFUL MISCĂRII LEGIONARE.

Am scris aceste rânduri, adresându-mă camarazilor, cari au mai rămas în viață, cei care vor să lupte și să moară pentru Legiune și pentru Țară. Acestia nu pot fi conduși de un sef fără experiență, un sef care nu știe să moară în luptă. Cu atât mai puțin de un sef care să fie schimbat din 3 în 3 luni, după bunul plac al vreunui "Comitet de Trei" sau a fiecărui nemultumit cu situația lui personală în Legiune.

Horia Sima este Comandantul Legiunii și pleacă dela conducerea ei numai din două motive : sau moare în luptă, sau părăsește singur sefișul. Altfel, nimeni nu-i poate contesta calitatea de Sef al Mișcării Legionare, pe care și-a câștigat-o în sbugiumul luptelor și după principiul director al Mișcării : selecția naturală.

Pimen Ceacăru

PROBLEME POLITICE
*****

SEMNIFICATIA UNEI VIZITE
*****

Nu-i mult de când telegraful și toate posturile de radio din lume au anunțat întregii omeniri că o echipă de șapte reprezentanți ai ex-guvernului laburist britanic, în frunte cu chiar seful lor exprin ministrul Attlee, s'au decis să facă o vizită guvernului Chinei comuniste și că în drum spre Peching domniile lor se vor opri pentru o vizită de trei zile și prin Moscova. O banală știre de presă ? Cu siguranță, dacă n'ar fi fost vorba de un fost și poate viitor prim ministru britanic, dacă n'ar fi fost vorba de o vizită într-o țară comunistă, în clipa în care lupta anti-comunistă ia o întorsătură destul de dramatică.

Imediat ce sefi laburisti britanici au aterizat pe aerodromul din Moscova, au fost primiți după cum se cuvine de către reprezentanții oficialităților ruse și diplomatice engleze, iar unul din batalioanele de gardă ale Kremlinului, în frunte cu maresalul Bulganin, ministru al Apărării naționale, Krutșev, ministru al Industriei grele și vice sef al partidului comunist, au dat onorul și-au făcut urări de bun venit reprezentanților laburisti englezi, conducându-i cu surle și fanfare până la sediul reprezentanței diplomatice engleze în Moscova.

În saloanele Ambasadei britanice erau așteptați de către dl. Malencov, dl. Molotov și maresal Vorosilov, seful partidului comunist sovietic, precum și alte persoane ale oficialităților politice și diplomatice sovietice. După schimbul de banalități cordiale și urările de rigoare de bun venit, dl. Malencov a oferit un ceai rusesc (răspunsul sovietic al "cocktail"-ului englezesc) domnilor englezi de înaltă vază diplomatică. Coexistență pacifică în plină desfășurare !... Această primă zi s'a sfârșit într-o atmosferă cordială rămânând ca pentru a doua zi să se pregătească conversațiuni politice, care, după părerea demnitarilor britanici și rusi, interesează extrem de mult politica externă a acestor două mari state ale Europei atât de greu încercată în zilele pe care le trăim. Ne întrebăm din cauza cui atât de încercată ? Dar această chestiune n'a făcut parte din programul prestabilit...

Ce s'o fi discutat între sefi guvernului laburist pe de o parte și sefi Kremlinului pe de alta, nu se poate ști exact. Un comunicat transmis de către postul de radio Moscova afirmă că toate aceste conversațiuni s'au referit mai mult la interesele comerciale și de prietenie care interesează în aceeași măsură - după părerea domnului Attlee - atât Moscova cât și Londra. Stim numai un singur lucru cert, că la plecarea domnului Attlee a fost însoțit până la aeroport cu aceleași mari alaiuri oferite de către autoritățile sovietice.

După aceasta, domnul Attlee și-a continuat liniștit drumul spre Peching, capitala Chinei comuniste continentale și-a guvernului lui Mao Tse Tung.

În Peching DSA domnul Attlee a fost primit cu aceleasi mari alaiuri oferite de astă dată de către autoritățile comuniste chineze. Noblesse oblige !... Aici, vizita domnului Attlee a fost ceva mai lungă, aproape o lună de zile. Dar răbdarea chineză e nelimitată, o stie toată lumea...

Printre altele domnul Attlee a putut avea întrevederi mai lungi cu dl. Mao Tse Tung, seful partidului comunist chinez și cu dl. Shu En Lai, ministrul Relatiunilor Exterioare ale Chinei continentale. La fel ca și în Moscova, detaliile conversatiunilor sino-britanice nu se pot sti exact. Totusi, asa după cum a fost difuzat, reese că toate aceste conversatiuni s'au referit în mod special, la o cât mai mare strângere a legăturilor de prietenie și comerciale. Fapt ce nu-i o noutate, căci după cum stim - cu toată insistenta internațională de a se pune capăt unei situații ridicole - guvernele engleze n'au încetat niciodată de a mentine legături comerciale cu Pechingul.

Dealtfel, dl. Attlee, profitând de timpul prielnic al acestor vizite, și-a putut permite luxul să viziteze Shangai și Canton, unde s'ar fi interesat în de aproape de anumite bunuri ale fostilor proprietari englezi, părăsite în ultimul timp din cauza opresiunii partidului comunist. Și astfel domnul Attlee, încheind bilantul vizitelor de prietenie cu dusmanii întregii omeniri, pleacă satisfăcut spre Anglia, trecând și prin Hong Kong, unica posesiune engleză încă pe teritoriul chinez.

Odată ajuns pe teritoriul Angliei, în frumoasa lui metropolă asteptat fiind de o mare masă de jurnalisti și (trăsătură caracteristică a spiritului englez) de o parte din actualii membrii ai guvernului conservator, domnul Attlee este întrebat asupra impresiilor culese în Moscova și Peching. Flegmatic, DSA declară printre altele, că cu cât mai repede ne vom despărți de Formoza cu atât mai repede vom avea o pace sigură, prosperitate și bună prietenie cu lumea de dincolo de cortina de fier, cu lumea comunismului.

Nu ne putem îndoi că cuvintele cât și părerea intimă a domnului Attlee nu vor atârna greu în balanta cântarului mondial după cum nu putem crede că întinderea mreji de prietenie a domnului Attlee va putea neutraliza părerile lui Mao Tse Tung dau ale lui Malencov pentru potolirea poftelor de întindere a comunismului internațional.

Dar să fie că chinezii se vor multumi numai cu Formoza ? și că pretensiile de expansiune teritorială ale lui Mao Tse Tung le va înghiți valurile oceanului Pacific care scaldă coastele arhipelagului Formoza ?

Cred că dl. Attlee nu era acasă când domnul Mao Tse Tung și-a trimis trupele de voluntari, înzestrate cu tancuri și armament sovietic, pentru ca să atace Coreia și nici nu-si reaminteste că tot fortele de voluntari chinezi au exterminat fortificația din Dien Bien Phu și subjugat teritoriile Cambodge și Laos... Fortele lui Mao Tse Tung s'au speriat oare când au ocupat Tibetul ? Actualul Malencov, sau răposatul Stalin, s'au gândit vreodată să dea ordin de retragere a trupelor sovietice din Curile și Sakalin, desi stiau bine că acest pământ îi este străin Uniunii Sovietice? În Europa situația nu-i oare egală și poate mult mai tristă în conse -

cinte ? Cum de poate cineva gândi la o prietenie cu asemenea oameni ce întrebuintează asemenea metode !?...

Să nu se uite că, în aceste zile de grea cumpănă, mai au de spus ceva și țările Europei Orientale, care n'au încetat de a gândi și a-si îndrepta privirile spre marile democrații ale lumii, din care face parte și Anglia și unde, printre cetățenii de onoare face parte și domnul Attlee, care mai târziu sau mai de vreme își poate ocupa postul de prim ministru ca om de mare răspundere. Or domnul Attlee, în loc de sustinerea tezelor în contra propagandei și propagării comunismului internațional, cât și a pactelor abjecte dela Ialta, Potsdam și Teheran, ar fi capabil să înglodeze în promiscuitatea bolșevică întreaga planetă - deci și Anglia - în dorința de liniste și prietenie cu Moscova și Peching.

Aceasta pare să fie mentalitatea domnului Attlee și-a multora dintre englezi. Dar dacă un cetățean care face parte dintr'unul din statele de după cortina de fier ar fi întrebat ce crede despre dorința de liniste a domnului Attlee, unicul răspuns pe care l'ar da ar fi următorul: doresc succesul domnului Attlee pentru a avea fericirea și eu de a-l vedea pe domnul Attlee în vreunul din câmpurile de muncă fortată de pe marginea vreunui canal din Rusia sau în cel mai fericit caz pentru dânsul la tăiatul vreunei păduri de pe întinsul ghetarilor siberieni.

Și în acest caz, domnul Attlee se va gândi la paharul de vin al prieteniei oferit de domnul Malencov sau de Mao Tse Tung în Moscova și Peching. Ii va servi drept răsplătă pentru misiunea cu care a fost înzestrat de Dumnezeu ca membru responsabil al unei mari națiuni, de a sustine în aceeași măsură drepturile atât ale celor mari cât și ale celor mici. Atât a celor liberi cât, mai ales, a celor crositi se soartă sub tirania rosie.

Numai atunci va înțelege, poate, că totți au același drept la viață, la libertate și la justitie.

Va fi însă prea târziu !...

Antipa Mihalache

ADUNAREA NATIUNILOR EUROPENE CAPTIVE *****

La 3 Decembrie 1954 Adunarea Natiunilor Europene Captive a tinut o sedință specială. Cauza acestei sedinte a fost asa numita Conferință asupra Securității Europene dela Moscova, conferință la care au participat numai guvernele de păpusi din țările robite de Soviete.

Conferința dela Moscova nu a fost altceva decât o nouă încercare a Sovietelor de a amâna ratificarea acordurilor dela Londra și Paris. Guvernul sovietic nădăjduia că, oferind o altă plată formă de negociere și apărând mai împăciuitor decât de obicei; va putea reusi să atragă restul lumii într'o cursă mortală pregătită cu multă grijă. Cursa ar fi constat într'o avalanșă de propagandă, care ar fi amânat, ba poate chiar ar fi ucis, toate planurile de

reînarmare ale Germaniei, și de crearea unei baze solide pentru o Europă unită și puternică. Însă chiar de la început ideea Sovietelor a fost condamnată pierii. În acești ani de după război prea multă apă a curs pe gârlă, pentru că popoarele să mai poată fi înduplecate să se încreadă în bunele intențiuni ale conducătorilor Sovietici. De altcând, Kremlinul a fost nevoit să se multumească, cu acelasi minuscul grup de oameni, care devotat cauzei comunismului și si supus orbete Moscovei, urma să garanteze succesul acestei noi aventuri.

Adunarea Natiunilor Europene Captive a fost pusă din nou în fața unei importante probleme. Ea trebuia să declare fățiș, hotărât și fără echivoc că acea Conferință de la Moscova nu reprezintă nici pe departe vointa popoarelor, în numele cărora ea pretindea că vorbește. Această declarație era necesară întrucât lumea din afară, neinformată sau gresit informată, putea să creadă că prim-ministrii și alți demnitari ai guvernelor rosii, ar reprezenta pe bărbații și pe femeile țărilor, care după sustinerea lor, i-au trimis acolo.

Singura cale de a lămurii adevărata stare de lucruri era aceea ca exilații din țările captive să-și ridice glasurile lor și să sublinieze faptul că popoarele lor nu au putut nici de a vorbi și nici de a-și exprima părerile lor în mod liber.

Adunarea nu a avut nici decum o sarcină prea ușoară. Adunarea, întocmai ca oricare alt grup de exilați, numai cu mare greutate, își poate face auzit glasul ei, într-o lume în care tema coexistenței pasnice a intrat deja în arena politică și în care lumea orientată doar ridicând din umeri poate să-ți înlăture toate argumentele. Oare pe cine reprezintă ei înainte de toate? Cum ne putem noi convinge dacă ei vorbesc în numele altcuiva sau în numele lor propriu?

Comitetul General al Adunării deplin constient de toate acestea a făcut singurul lucru ce îl putea face; convocând o sedință specială în care exilații au făcut cunoscute părerile lor și au arătat și subliniat și opiniile compatrioților lor siliti să tacă. Concluziile la care a ajuns Adunarea în urma acestei sedinte au fost cuprinse într-o rezoluție și într-o telegramă trimisă Președintelui Eisenhower și Primilor Miniștri Churchill și Mendès-France.

Rezoluția constituie totodată și un protest îndreptat împotriva a tot ceia ce a fost spus sau hotărât la Conferința de la Moscova, în numele sau pentru popoarele captive. Această rezoluție afirmă în cel mai categoric mod că... "Guvernele de păpuși au fost adunate la Moscova pentru a primi un așa numit tratat sau acord, care nu este altceva decât un plan dinainte fabricat de către Soviete". Vorbind despre alcătuirea unei organizații de apărare comună a țărilor din blocul sovietic, Adunarea spunea... "Ei nu fac altceva decât dau acum la iveală pregătirile de război, pe care le luaseră cu mult mai înainte".

Dar protestul a mers chiar și mai departe. Cei ce se aflau la Conferința de la Moscova au făcut diferite declarații în numele Românilor, Polonezilor, Cehoslovacilor, și ale altora. "Noi - spune rezoluția - protestăm solemn și categoric împotriva declarațiilor făcute și a angajamentelor luate de către delegații guver-

nelor de păpuși aservite Moscovei, în numele popoarelor noastre și declarăm că toate acele angajamente sunt nule, neavenite și de nul efect".

Aceasta a fost numai o parte a sarcinii Adunării. În timp ce exilații arătau în mod clar că comunistii nu pot și nu au dreptul să vorbească pentru popoarele captive, ei dădeau asigurări națiunilor occidentale că ele nu vor găsi aliați mai leali și mai hotărâți în afară de popoarele care trăesc astăzi sub tirania sovietică. "Asigurăm lumea liberă - spune în continuare rezoluția - că popoarele noastre au ferma și nesdruncinată hotărâre să-și de-voteze toate puterile lor cauzei supreme a eliberării țărilor noastre de sub dominația sovietică și să recâștige reintegrarea lor neîntârziată în lumea liberă, de care lume, împotriva vointei lor, Sovietele le-au rupt cu forța".

Telegrama trimisă la Casa Albă și Primilor Miniștri Winston Churchill și Mendès-France trată aceeași temă. "Siliti să trăim în exil, din cauză că țările noastre sunt robite de comunisti, noi primim zilnic nenumărate probe care dovedesc că frații noștri din robie sunt cei mai credincioși aliați ai Statelor Unite și ai lumii libere" - spunea telegrama. "Compatrioții noștri robiti nu iau parte la nici un fel de pact sau acord îndreptat împotriva securității lumii libere; - continua acea telegramă -; și ei continuă să trăiască cu nădejdea că sub conducerea plină de vigoare a Americii, eliberarea, care este o condiție indispensabilă pentru o pace durabilă, nu va întârzia să vie".

În felul acesta Adunarea a înregistrat faptul prea bine cunoscut: lipsa de reprezentare legitimă a Popoarelor Captive și eforturile făcute de Soviete pentru falsificarea simțămintelor și vointa acestor popoare robite.

Zygmunt Nagorski, jr.

Președinte al Biroului de Presă
al Adunării Natiunilor Europene
Captive

ASSEMBLY OF CAPTIVE EUROPEAN NATIONS
PRESS BUREAU

President: Mr. Zygmunt Nagorski, jr.
29 West 57-th Street

New York, N-Y
U.S.A.

ASSEZ D'ESPRIT DE CONCILIATION !
 *****

Depuis la fin de la deuxième guerre mondiale, la diplomatie anglo-saxonne a fait preuve d'un esprit de conciliation, qu'on pourrait qualifier de remarquable si les conséquences n'en étaient aussi désastreuses. Si cette après-guerre avait gardé les caractéristiques de justice et de magnanimité qui font partie intrinsèque d'une guerre menée au nom de la liberté, nous serions les premiers à y applaudir. Mais cet esprit de conciliation est un non-sens et il en est même devenu fautif. Surtout lorsqu'il s'agit des Américains qui, en ce moment, sont considérés par l'humanité entière comme les leaders du monde libre.

Cet esprit de conciliation n'est pas étonnant en ce qui concerne les Anglais. Il l'est davantage lorsqu'il s'agit des Américains. De la part des premiers, il est l'expression de leur diplomatie empirique et opportuniste, malléable et indifférente aux problèmes qui ne touchent pas directement les intérêts du Common Wealth. Pour les Américains, cependant, il semble dénoter un désordre de mentalité, une instabilité spirituelle et effective, un décalage inquiétant entre les sentiments de la nation, les déclarations officielles du Gouvernement et ses actions visibles. Ce qui est beaucoup plus grave que dans le cas des Anglais, qui possèdent une tradition diplomatique et une expérience incontestable des choses politiques.

De plus, comme le champ de gravitation tend toujours plus vers Washington que vers Londres, nous sommes obligés d'examiner de près les attitudes américaines et de les juger à la lumière de leur politique envers l'URSS. Or, de ce côté, justement, l'attitude américaine a été déconcertante et l'inquiétude qui a étreint, dès la fin de la guerre, l'atmosphère des cercles de réfugiés, n'a fait que s'accroître pour aboutir à une véritable angoisse.

Il n'est pas difficile de suivre le processus mental de ces millions de réfugiés vivant à l'étranger. Tous leurs espoirs, toutes leurs pensées, sont tournés vers leurs nations respectives. Comme tous les peuples du monde libre, ils aspirent à la liberté et croient à la justice. Confiants dans les promesses solennelles du monde libre, et spécialement des Etats-Unis, ils attendent avec impatience le grand jour de leur juste émancipation. Cependant, il y a déjà dix ans qu'ils attendent et le monde libre semble les avoir oubliés...

Si, pendant de longues années, ils ont nourri leur espoir des déclarations à leur égard d'un Truman ou d'un Eisenhower, sans parler des innombrables représentants de moindre projection de la pensée américaine - , depuis quelque temps, ils se sentent vivre un véritable cauchemar. Verbalement, l'opinion et les autorités américaines les incitent à la résistance farouche contre l'envahisseur, leur rappellent les sentiments de solidarité qui les animent, leur relisent la Charte de l'Atlantique et la Doctrine Truman. En fait, cependant, la politique américaine ne prend aucune mesure susceptible de montrer sa volonté de remplir ses engagements.

Bien au contraire. L'évolution de la conception officielle américaine s'est accomplie dans le sens le plus dangereux pour les nations d'au-delà du Rideau de Fer. C'est le problème de la "COEXISTENCE PACIFIQUE" des deux mondes : libéral et communiste. Ce qui condamne - sans droit d'appel - à la mort, tous ceux qui se trouvent entre les mains des Russes.

Et, pour montrer leur sincérité à l'égard des bolcheviques, les américains font un abus insensé de la conciliation. Ce dont les autres n'ont pas tardé à profiter. Par la faiblesse des uns et l'audace des autres, le monde se trouve aujourd'hui en complet désarroi. Les promesses d'antan d'Eisenhower - avant son élection - se sont évaporées comme fumée !.. A l'article de la Doctrine Truman, qui prévoit l'intervention instantanée chaque fois qu'un territoire libre est envahi par les Bolcheviques, on trouve toujours un échappatoire pour ne pas appliquer la Doctrine.. Devant les injustices de Yalta, il suffit d'un veto russe pour que les Américains passent tranquillement à un autre sujet...

Conciliations, conciliations, conciliations...

Il y a tant de contradictions dans les manifestations des Américains, qu'on reste confondu par leur passivité et leur adaptation au monde bolchevique. On dirait qu'ils ne savent pas au juste ce qu'ils veulent, et qu'ils s'adaptent au fur et à mesure des circonstances. Ce qui n'est pas sans danger. Leur prestige dans le monde s'en ressent d'ailleurs. Cet esprit de conciliation perpétuel éveille une sourde protestation chez ceux qui souffrent dans leur chair et dans leur conscience. ET ON NE PEUT PAS LES NEGLIGER A L'INFINI ... Car, si, aujourd'hui, cet appel est un sourd grondement, demain il peut devenir une tempête, et un nouveau problème surgira devant les Etats-Unis. Comment les apaiser, si aujourd'hui on ne voit pas de solution ?...

Ils savent que chaque conciliation envers l'URSS se fait avec la souffrance des leurs, ou de ceux qui tomberont encore sous l'emprise bolchevique. Déjà, l'esprit de conciliation des Américains, l'esprit d'opportunisme des Anglais, ont permis aux Soviétiques de s'étendre au-delà de ce qu'ils escomptaient eux-mêmes, de s'organiser, de détruire la force de résistance des peuples envahis, de créer les pires confusions politiques, de fortifier les partis communistes dans les pays libres, d'instaurer la terreur chez les captifs, d'annihiler les sentiments de justice, de corrompre la jeunesse, de bafouer la liberté.

Si les Anglo-américains peuvent encore patienter, parce qu'ils sont loin du foyer dangereux, s'ils peuvent encore croire aux feintes bolcheviques, parce qu'ils n'ont aucun contact direct avec ce monde de terreur, il n'en est pas de même pour les peuples tyrannisés, pour les réfugiés..

Assez d'esprit de conciliation !

Tel est le cri qui jaillit de l'âme des exilés. Il faut en finir avec les tergiversations, dans le fallacieux espoir que les choses vont s'arranger d'elles-mêmes. Le moment est venu de dire "assez" aux bolcheviques. Tout retard risque de devenir fatal pour les nations occupées. La responsabilité en retombera sur les Anglo-américains.

Et ce qui plus est: Si l'on attend encore quelques années, la force russe sera telle que personne ne pourra plus s'y opposer et l'humanité toute entière s'effondrera sous la violence de ses coups.

Le moment crucial est arrivé.. Pour sauver l'humanité, il faut détruire le foyer de corruption. La conciliation, l'entente, les tergiversations, sont vaines avec les Russes et sont incompatibles avec leur mentalité. Ils en tirent les profits possibles, et font fi du reste. Le peuple américain doit se pénétrer de cette vérité. Sinon, il est en danger - lui aussi - de se voir acculé un jour à des sacrifices immenses et.. peut-être inutiles.

Déjà quelques esprits clairvoyants prêchent aux Etats-Unis un changement d'attitude envers le colosse rouge. Ainsi, Gordon Dean estime que "l'occasion est arrivée de se montrer clairs et incisifs dans nos relations avec les Soviétiques". Il préconise ensuite que l'on doit briser l'agression avant qu'elle ait pu s'étendre, et que la bombe atomique doit faire partie des armes à employer. De même. Meaney, Président de la Fédération américaine du Travail, à l'occasion d'un Congrès, a déclaré que la politique de coexistence pacifique, qui enchante les milieux politiques, est un énorme handicap pour le monde libre, et le mène vers la capitulation devant l'impérialisme soviétique.

On pourrait multiplier les exemples. Mais là n'est pas l'essentiel. Le monde américain commence à comprendre. C'est un simple début, mais il est prometteur. Espérons que, bientôt, l'opinion publique, aussi bien que les autorités gouvernementales, de ce rempart du monde libre, comprendront que la conciliation entre notre monde et celui des soviétiques n'est pas possible et qu'elle ne le sera jamais.

Ce n'est qu'alors que nous pourrons dire avec espoir que la libération des nations opprimées est proche.

Dr. Radu Buzdugan

PROBLEMES DE L'ACTUALITE ROUMAINE
*****

DEPENDANCE POLITIQUE ET CULTURELLE
ENVERS L' URSS.
*****

(suite du n° 15)

Après le coup de force du 7 Nov. 1947, les mesures prises par le nouveau gouvernement pro-soviétique, ont eu comme seul but d'introduire en Roumanie toutes les formules d'organisation communistes existantes en U.R.S.S.

Aujourd'hui, on peut affirmer que la R.P.R. est, des Etats satellites, celui dont l'administration est la plus semblable à celle des Républiques de l'U.R.S.S. Pour garantir l'application exacte de ces nouveaux principes, chaque Ministère en R.P.R. a un ou plusieurs Conseillers soviétiques qui prennent une part active aux travaux courants du Ministère. On voit fréquemment les apostilles et les courtes résolutions écrites en russe sur des documents émanant de diverses usines ou Institutions roumaines.

Ces Conseillers soviétiques prennent toujours part aux grandes conférences qui ont lieu dans les différents ministères, et prennent d'habitude la parole tout de suite après le Ministre, en exprimant leurs conclusions sur les questions discutées. A la fin des conférences, c'est d'habitude un expert soviétique qui présente ou souligne les nouvelles directives qui, de ce fait, deviennent des ordres formels.

Nous pouvons donner comme exemple l'intervention du Conseiller soviétique à la Conférence des directeurs d'entreprises, tenue en 1951 au Ministère de l'Industrie de Bucarest à l'occasion du rapport fait par le Ministère sur les résultats obtenus au cours du premier semestre de 1951. Après lecture du rapport, suivie d'une vigoureuse critique à l'égard de la grande majorité des entreprises en cause, faite par le Directeur technique du Ministère, et, partiellement complétée par l'un des Ministres-Adjoints, le Conseiller soviétique a pris la parole, en soulignant le fait que les Directeurs - ouvriers ont fait preuve, à maintes reprises, d'un sérieux manque de compréhension pour les problèmes économiques. Il a précisé que la réalisation quantitative pure et simple du plan de production ne pouvait être un vrai succès et si les autres plans à caractère économique étaient exécutés aussi: réduction du fonds de roulement, du prix de coût, du prix de revient, réalisation des bénéfices et amortissements planifiés, etc.. En conclusion, le Conseiller soviétique a attiré l'attention d'une manière énergique sur l'importance de ces problèmes, il a précisé qu'il n'est plus admissible d'enfreindre ces lois économiques et que tout Directeur qui, jusqu'à la fin de l'année, n'aurait pas pris les mesures nécessaires, serait remplacé par d'autres éléments mieux préparés au point de vue économique.

Lorsque certains problèmes importants ne peuvent pas être

résolus par les Conseillers soviétiques de Bucarest, les dossiers sont envoyés à Moscou où chaque Ministère a déjà une section roumaine.

Il n'y a pas seulement les problèmes importants qui attendent leur solution de Moscou : nationalisation des industries et des immeubles, réorganisation des Ministères, stabilisation monétaire, résultats définitifs du plan annuel, etc., mais même des questions secondaires, comme la participation d'une équipe sportive dans un pays étranger, ne peuvent pas être tranchées sans l'avis de Moscou.

D'autre part, la vie intellectuelle du pays est submergée par l'afflux de livres, de films, de pièces de théâtre soviétiques, et il n'y a aucun auteur roumain qui ne soit obligé de s'inspirer de modèles soviétiques. La censure du livre est telle que la vente ou l'achat d'un simple Larousse est prohibée. En revanche, il n'est pas rare qu'un nouveau livre technique roumain soit complété, sur l'ordre de la censure, par des citations d'oeuvres soviétiques, même si elles n'ont aucun rapport avec le sujet traité dans l'ouvrage roumain.

Il est facile de prévoir que, bientôt, personne ne pourra plus occuper un poste d'une certaine importance, sans connaître suffisamment la langue russe. Aujourd'hui déjà, il n'est plus possible de devenir maître d'école ou professeur universitaire sans avoir ces connaissances de russe. Tout dernièrement, il y a eu une recrudescence de propagande en faveur des cours de langue russe organisés dans toutes les écoles, les ministères et les institutions d'Etat. Ceux qui ont le courage de refuser de participer à de pareils cours collectifs deviennent bientôt les victimes de toutes sortes de persécutions et risquent d'être destitués à la première occasion.

Du point de vue national, cette continuelle immixtion de la prétendue culture soviétique est d'autant plus grave que tous les nouveaux manuels scolaires ont été radicalement "purifiés" de toutes les traditions roumaines d'origine latine, pour faire place à un amalgame de notions slavo-bolcheviques, qui n'ont rien à voir avec la nation roumaine. Chaque nouveau manuel porte en première page le portrait de Staline et l'on ne glorifie que ce qui est de provenance soviétique.

Il est fatal que, dans ces conditions, la nouvelle génération soit privée de toute conscience nationale, et il est évident que le but final de ces nombreuses réformes, qui embrassent tous les champs d'activité de la nation, soit de préparer le terrain pour une annexion pure et simple de la Roumanie à l'U.R.S.S.

Suppression des droits de l'homme et des libertés individuelles

En dépit des garanties constitutionnelles, si souvent clamées par la propagande gouvernementale, la plupart des citoyens de la R.P.R. n'ont aucune certitude aujourd'hui de voir respecter leurs droits, si clairement exprimés dans la Déclaration Universelle des Droits de l'Homme.

En R.P.R., on assiste à des déportations en masse de popula-

tions indésirables des régions-frontières qui, après avoir été transportées dans des wagons de marchandises, ont été débarquées en plein champ dans le "Baragan" (steppes près de Braila), pour y former de misérables hameaux, devenus de véritables camps d'extermination.

Les arrestations arbitraires sont à l'ordre du jour. Parmi d'innombrables exemples, nous citerons le cas de cinq Généraux portant le même nom, qui ont été retenus plusieurs mois, jusqu'à la parfaite identification du personnage recherché ; ou encore, le cas de l'arrestation en masse de toute la clientèle d'un médecin, afin d'identifier une personne qui avait vendu des médicaments étrangers.

Faire une simple observation au sujet des mesures vexatoires prises par le Gouvernement, ou commenter un abus quelconque commis par les Soviets, peut facilement coûter six mois d'emprisonnement.

Dans le domaine professionnel, le fait d'avoir eu le courage d'affirmer, dans un rapport, que certaines pièces et matériaux de provenance soviétique, de fort mauvaise qualité, avaient provoqué une série d'accidents, a eu, comme suite immédiate, l'arrestation de toute la direction de l'entreprise intéressée, ainsi que celle des délégués et des inspecteurs du Ministère qui avaient signé le rapport.

Nous connaissons plusieurs cas de médecins qui ont été destitués et arrêtés pour avoir soutenu que certains accidents mortels survenus dans leurs hôpitaux, étaient dus à la mauvaise qualité des médicaments soviétiques fournis par le Gouvernement.

Personne en R.P.R. n'est sûr de sa situation professionnelle, ni de sa demeure, ni même de la possibilité de sauvegarder sa vie de famille. Tout le monde est passible d'être transféré dans les 48 heures de son Poste à un autre, qui peut être au fond d'une province. En conséquence, il peut être obligé, du jour au lendemain, à abandonner son foyer et à sacrifier sa vie de famille, en se séparant de sa femme qui ne peut pas quitter le poste qu'elle est obligée d'occuper pour compléter le salaire insuffisant du mari.

Il est inutile de parler de droit ou de protection légale quelconque pour ceux qui ne sont pas admis dans le "champ de travail", à cause de leur origine sociale condamnée par le régime. Ces parias ont été pour la plupart relégués dans de petites villes de province, et n'ont aucun droit à la carte d'alimentation, d'habillement et de combustible, n'ont pas même la certitude de pouvoir garder le misérable réduit qui leur a été assigné comme habitation.

Le simple fait d'avoir reçu un paquet, une lettre, etc.. de l'étranger est un méfait condamnable et, dans de nombreux cas, les parents proches ou éloignés de personnes qui ont quitté le pays clandestinement, ont été arrêtés, leur fortune saisie, et on les a envoyés travailler dans les sinistres chantiers du Canal Danube-Mer Noire.

Toutes ces formes d'oppression sont appliquées avec le concours de la milice, dont le comportement est tellement brutal et inhumain, que la simple apparition d'un milicien en uniforme dans

une maison ou dans un bureau provoque une véritable panique.
Les nombreux actes de terreur commis par cette milice dans les différents milieux de la population ont eu comme conséquence une recrudescence d'assassinats de miliciens, ces derniers temps, aussi bien à la campagne que dans les quartiers les plus fréquentés de Bucarest.

En conclusion, nous pouvons dire que la situation actuelle en R.P.R. a tendance à empirer, car la vie économique du pays doit faire face aux nouveaux efforts demandés par le réarmement imposé par l'U.R.S.S.

D'après certaines informations, il y avait, à la fin de l'année 1951, près de 700-800.000 hommes sous les drapeaux, dont environ 120.000 miliciens, 150.000 jeunes gens dans les unités militarisées de travail, approximativement 360.000 hommes formant les contingents normaux 1950-1951, et un nombreux contingent supplémentaire formé d'une partie des classes 1945-1950, qui avaient été refusés auparavant, étant donné leur origine sociale bourgeoise ou "chiabur" (paysan riche).

Tout bon Roumain qui a pu se rendre compte des préparatifs actuels de guerre, qui a réalisé que le but caché des réformes introduites dans l'administration du pays est de conduite directement à une annexion par l'U.R.S.S., espère que son pays sera délivré par l'intervention décisive du monde occidental, évitant ainsi la destruction complète d'une nation européenne de près de 20 millions d'âmes.

Toute l'intellectualité roumaine de formation occidentale sait que la libération du pays ne pourra être réalisée que par l'écrasement total de l'impérialisme soviétique. Ce grand événement historique ne pourra probablement avoir lieu sans de gros sacrifices de la part du monde occidental. Il faut espérer que ces sacrifices seront faits à temps pour sauver toutes les nations, qui souffrent aujourd'hui de la tyrannie soviétique, d'une russification complète, de la disparition de leur personnalité nationale, de leur culture et des traditions qui les rattachent à l'Europe, et non pas au totalitarisme asiatique.

Ing. R. A. C.

A FI ROMÂN E O RUSINE ?
*****

Se fac aproape 2000 de ani de când unul din cei mai iubiti apostoli ai lui Crist s'a lepădat de El, nu odată, ci de trei ori!
Era de inteles ! Spusele Domnului trebuiau să se adeverească. Simbolul lepădării era în acele timpuri de esență dumnezească. In forta spirituală a lui Petru nu intra încă uitarea Eului lui în favoarea credinței. Deaceea si perspectiva pedepsei cruciale care îl astepta era înfricosetoare.

Dar noi, Români, de ce ne lepădăm cu atâta usurință de nu-

mele de Român ?! Negăm în dreapta si stânga nationalitatea noastră ca si cum, aparținând acestei Țări, ROMÂNIA, e o desonoare, e o povară care ne împiedecă să înaintăm în aspirațiile noastre ! Sau e frica de o eventuală consecință ? Sau e oboseala de a da mereu explicații, atunci când sunt cerute, asupra tristelor pătani prin care a trecut istoria noastră în ultimul timp ?

Nu trebuie să continuăm așa. Să avem curaj ! Să lăudăm România si s'o apărăm - ideologic, pentru moment - în toate ocaziile ce se ivesc. Nu pățimas, dar logic si cu suflet de români.

E spinos drumul, plin de desiluzii, dar rezultatul nu poate decât să fie profitabil natiunei noastre si nouă însine. Vom întâlni în calea noastră, prieteni ai României, indiferenti si dusmani. Vom întâlni fanatici politici, unii de bună credință, convinsi de o anumită doctrină, vom întâlni alții plătiți pentru a crea confuzii. Să nu ne temem că suntem Români ! Să le răspundem, oglindind adevărul, nu de dragul discutiilor în contradictoriu, ci făcându-ne un ideal din aceasta în viața noastră de refugiați. Să facem cunoscută România așa cum e, cu toate injustiile suferite, cu toate nenorocirile pe care le îndură, dar si cu toate attributele ei pozitive.

Câteodată, vom întâlni în drumul nostru - din fericire - si admiratori ai țării noastre, fie persoane care, pentru un motiv sau altul au avut relatii cu România, fie bine si corect instruite, cunoscătoare de adevăratele realități. Acestea nu se obolesc în a atribui superlative atât poporului român cât si frumusetilor țării, spiritului nostru ospitalier, modului de viață, de pitorescul si culoarea specifică a vietii românești.

Nici în acest caz nu trebuie socotită misiunea noastră ca încheiată. Dimpotrivă !

Reîmprospătând amintirea interlocutorului nostru, venind cu noi impresii si explicații, facem din el un fel de "propagandist" al cauzei noastre.

Dacă fiecare dintre noi Români, oriunde ne-am găsi, ne-am da osteneala de a vorbi un pic numai de Români si România, am putea spera că'ntr'o zi vom misca pe "cei mari" în favoarea noastră, pentru că - trebuie să recunoastem - România e uitată de tot. Nu se pomeneste numele ei aproape nici în treacăt, pe când celelalte țări dinapoi Cortinei de fier, isbutesc să se mentină în actualitate si în vederea marilor puteri.

Avem tot ce ne trebuie ca să ne mândrim. Pământ frumos si bogat (invidiat de atâția), istorie sbuciumată pe care am scris-o cu vitejii si sacrificii, de nu ne-a putut clinti nimic din locul nostru. Ne-am păstrat intacti la răscrucea tuturor năvălirilor barbare, ne-am păstrat structura daco-latină în mijlocul slavilor. Avem una din cele mai frumoase limbi din lume si mai presus de toate o origină aristocratică. Avem tot ce-ar dori să aibă multime de poezie.

De ce să ne fie rusine că suntem Români ?!...

Adriana Negoescu

DINAMISMUL LEGIONAR
*****

Politica, să nu se uite, e joc de forte. O continuă mișcare de balanță. Fie că-i vorba de luptă între generații, între personalități politice, între partide cu sau fără pretenții sau între ideologii, toate aceste ciocniri sunt încleștări de forte. Ca în orice luptă, fiecare încearcă să iasă învingător. Victoria apare deci ca o rezultată a unui dinamism. Dar acest fapt nu înseamnă că forțele în conflict au în mod intrinsec și un caracter dinamic. Cu greu s'ar putea defini dinamismul unei generații vechi, îmbătrânite, în descompunere, chiar când luptă din rășputeri să-si păstreze privilegiile !...Dinamismul, în sensul cuprins de ideologia legionară, e cu totul altceva decât această frământare pentru a rășturna un adversar, pentru a capta un număr de voturi, pentru a ajuge la un echilibru și o stabilizare a situației.

Dinamismul ca element de acțiune, este un factor determinant în calificarea și clasificarea organizațiilor politice. De el depinde viața, starea socială și viitorul unei națiuni. Or acest factor a fost complet neglijat de partidele democratice, nu numai în viața publică românească dar în toate țările în care s'au dezvoltat, fapt pentru care astăzi se gășesc într'o veritabilă situație de inferioritate organică. Vina revine întregii lor ideologii politice. Mentalitatea stabilită în decursul atâtor decade de stăpânire absolută a maselor populare, astăzi se rășbună. Tendința spre echilibru și stagnare le împiedecă de a lupta cu succes împotriva dinamismului revoluționar comunist și le pune în continuu conflict cu cerințele timpului și-a evoluției sociale.

Politica adevărată nu trebuie să se sprijine pe interese particulare - individuale sau de partid - deoarece interesele particulare sunt statice. Particularii aspiră la o stabilizare a situației politice care să le garanteze stabilizarea situației personale și a progeniturii. De aceea, partidele politice istorice au avut o natură statică, de echilibru. Și tot de aceea, nepotismul a înflorit în sânul lor. Era stabilizarea la "putere" a clanului, a familiei.

Ceeace au ignorat în totdeauna partidele istorice a fost faptul că în politică cine caută pur și simplu echilibrul, aspiră inconștient la liniștea premergătoare adormirii. Imobilitatea e semn de îmbătrânire. Dorința de echilibru, semn de oboseală. Atinșerea lui, putrefacție, moarte... Au crezut prea mult - și cred încă - în elanul vital al unor principii ce nu mai corespund semnificației și importanței inițiale. N'au știut să evolueze nici în spirit, nici în fapte. S'au cramponat mereu unei mentalități desuete. Și în momentul de față răul este mai profund ca niciodată. Lipsa unei concepții dinamice la baza unei ideologii de importanță democratice, pune pe apărătorii ei într'o indiscutabilă inferiori-

tate atât din punct de vedere spiritual, cât și politic și social, fiindcă ei caută să păstreze, să mențină, o stare de lucruri în forme depășite, incompatibile cu evoluția politico-socială a omenirii.

O mișcare politică, care urmărește adaptarea ideologiei sale la această stare actuală a omenirii și se declară în slujba intereselor colective, generale, în mod fatal trebuie să fie dinamică. Căci fără această calitate nu depășește întru nimic ideologiile politice deja existente. Deaceea Mișcarea Legionară se înca-drează perfect în atmosfera complexă și dificilă a epocii noastre. Mișcarea Legionară posedă un dinamism intrinsec, ce-i întărește bazele spirituale și-i sprijină acțiunile viitorului.

Dinamismul legionar poate fi considerat o consecință a concepției politice a Căpitanului, care a întrevăzut dela început importanța factorului dinamic în activitatea spirituală și politică a organizației naționaliste românești. Din moment ce nu se urmărea căpătuirea cătorva în dauna majorității, politica Mișcării Legionare trebuia să fie în perpetuă mișcare; acțiunile ei mobile și adaptabile; doctrina ei cercetătoare de norme noi, care să corespundă necesităților reale și organice ale comunității românești. Depășind egoismul uman - individual, de clasă sau de partid - Mișcarea Legionară are în vedere numai interesele superioare ale națiunii și-ale diferitelor straturi sociale și profesionale ce o compun. Or, interesele generale sunt în continuă evoluție, variind cu fiecare generație, cu fiecare epocă. Numai omul aspiră la liniște, deci la echilibru. Popoarele niciodată.

Deci politica o o dinamică și numai cu acest sens își poate asigura existența. Dar dinamismul politic nu poate fi calificat cu conform cu realitatea politico-socială decât dacă urmărește realizarea scopurilor lui specifice. O politică e realistă când studiază (chiar dacă nu ajunge să dea satisfacție deplină) toate revendicările maselor naționale. Și-i și dinamică când pune în aplicare principii noi sau caută să adapteze în mod continuu principii stabile noilor schimbări de mentalitate și progres.

Dinamismul politic - așa cum îl înțelege Mișcarea Legionară - este prezentă în actual. Un program rigid prestabilit și pus în aplicare cu aceeași rigiditate, nu poate fi programul unei mișcări dinamice. Devine rutină. Provoacă o alunecare spre ideea de echilibru. Or, Mișcarea Legionară nu-i o mișcare de echilibru, în sensul material al cuvântului. Prin toate caracteristicile sale, prin concepția ei de viață și de acționare, ea frânge tradiția politică, stabilind un dinamism creator. Astfel, ea urmărește rășturnarea unei stări de lucruri devenită inadmisibilă în atmosfera politico-socială a epocii noastre; combate cu perseverență exagerările absurde ale comunismului internaționalist; caută să implanteze în spiritul și viața poporului românesc principiile sociale și politice ale ideologiei sale; și'n același timp, încearcă să stabilească o coordonare lucidă și efectivă între doctrina legionară, evoluția organică a neamului românesc și cerințele progresului. Deci, Mișcarea Legionară se plasează într'o poziție de dinamism constant. Echilibrul urmărit între aceste trei elemente n'are nici cel mai mic caracter de absolut. E un simplu punct de program, care

odată atins, desvăluie în jurul său noi perspective politice și sociale.

Dinamismul în concepția legionară e o stare de conștiință. Este realizarea materială a unei continue activități și dăruiri spirituale. Este o transpunere în gest și fapt a unui concept de simțire și de gândire.

Prin dinamismul său, legionarismul nu urmărește în mod specific înfrângerea obstacolelor, ci materializarea și răspândirea ideologiei legionare, conform spiritului Căpitanului. Dar această materializare este atât de irezistibilă și-atât de conformă cu spiritul vremii, încât tot ce întâlnește în cale se înclină sau se prăbușește.

Dinamismul legionar nu poate fi asimilat pur și simplu dinamismului revoluționar. E cu mult mai mult și cu mult mai profund decât această răbufnire de forțe latente din perioadele turburi ale istoriei. Acestea n'au nimic spiritual în explozia lor anarhică. Prin acest dinamism se caută o ieșire rapidă dintr'o stare de lucruri dăunătoare, după care elanul inițial scade, se destramă, dispăre... E un dinamism de circumstanță. Partidele democratice din secolul XIX s'au bucurat de un astfel de dinamism.

Dinpotrivă, dinamismul legionar e un dinamism de durată, condiție sine-qua-non de realizare în timp și spațiu a ideologiei legionare. Acest dinamism, deși transmis prin educație colectivă, se manifestă, se cristalizează subiectiv, printr'o sedimentare lentă în sufletul fiecărui legionar. De aceea, acolo unde câțiva legionari se adună, dinamismul lor se revelează irezistibil, depășește celelalte forțe prezente, le pune în umbră sau le conduce. Nu există legionar fără această forță dinamică, deoarece fără dinamism legionarul nu se poate realiza. În lupta și efortul continuu de perfecționare și de depășire se cristalizează dinamismul său.

Și-aici se poate vedea enorma diferență între dinamismul legionar și ceace s'ar putea numi dinamismul comunist. Amândouă urmăresc o depășire, însă pe planuri diferite. Cel comunist o depășire materială, cantitativă, a normelor de lucru; cel legionar o depășire spirituală, calitativă, în domeniul perfecțiunilor.

Aplicând comparația la partidele istorice constatăm că ele n'au nici măcar o umbră de dinamism. Sunt prin natură statice, comuniste, retrograde. Pentru ele dinamismul pare o stare anarhică sau pre-revoluționară, periculoasă pentru liniștea anchilozată a situației de fapt. Pentru ele e o anomalie extremistă, când pentru legionari e o condiție de viață și de exprimare. De aceea, dinamismul legionar le înspăimântă și le umple de admirație în același timp. Ar vrea să-l combată și să-l imite, să-l doboare și să-l înlocuiască. Dar pentru a ajunge la un asemenea rezultat ar trebui să schimbe radical natura și conceptul lor de viață. Or aceasta nu-i cu putință. Nu s'ar mai putea numi partide democratice.

Pentruca o forță politică, odată ajunsă la putere, să-și poată păstra dinamismul inițial și creator, trebuie să fie mereu vigilentă. Adică - fapt aproape paradoxal - să se considere în mitor al dorinței de echilibru. Să se forțeze să nu intre pe făgășul adormiturii și al dorinței de echilibru. Pentru aceasta are însă nevoie în jurul său de elemente antagonice, prin contradicția sau critica

căroră să se vadă în nevoia de a-și corectea defectele și a-și coordona atitudinile. Nimeni nu este atotștiutor. Oricine poate greși. Cu atât mai mult dacă se consideră infailibil și n'are contra-greutatea unei opozitii. Formula partidului unic nu poate sta în piculul nostru. Toate aceste exemple au avut un sfârșit tragic. Dacă astăzi mai persistă acest gen în URSS, aceasta se datorește numai metodelor barbare întrebuintate de Guvern și de Partid. Tirania este consecința finală a partidului unic. Și-acolo unde e tiranie nu putem realiza nici libertatea, nici justitia, nici morala creștină.

Dinamismul politic poate fi considerat creator numai în cazul în care se manifestă într'o atmosferă de libertate. Atunci când propune și adaptează, iar nu când ordonă și impune. Atunci când lasă libertatea alegerii și-a discutiei asupra propunerii sale. Atunci când face caz de persuasiune, iar nu de forță.

Miscarea Legionară n'are nevoie de paravanul partidului unic nici de alte subterfugii demagogice pentru a-și realiza misiunea sa politică și socială. Dinamismul său intrinsec, imbatabil și creator, este arma cea mai eficientă în stabilirea și menținerea unei poziții de supremație.

Putem deci afirma cu toată convingerea, că dinamismul legionar este nu numai o condiție de realizare spirituală a legionarilor, dar și o garanție de libertate, deoarece prin însăși natura sa el este creator. Creator, prin întreaga gamă de depășiri impuse legionarilor; creator, prin noile concepții politice și sociale; creator, prin perspectivele originale pe care le deschide neamului românesc.

Prin acest dinamism al Mișcării Legionare, neamul românesc se plasează astăzi în fruntea popoarelor ce luptă pentru libertatea meleagurilor lor cotropite de bolșevici. Gratie aceluiași dinamism, neamul românesc își va recupera într'o zi libertatea și dreptul la viață, și va intra pe făgășul mult așteptat al justitiei și al armoniei sociale.

Serafin Bratocea

AUDI ALTERAM PARTEM

Conform liniei de conduită ce ne-am impus, ne facem o datorie în a publica astăzi două scrisori deschise primite la redacție.

Deși sunt în contradicție flagrantă cu vederile noastre, găsim oportunitate publicarea lor, pentru că spiritul de obiectivitate și de liberă discuție să nu apară literă moartă.

Redacția

A.- Din partea "UNITED RUMANIAN JEWS OF AMERICA-Inc." 111, West 42-nd Street, New York 36, N.Y., U.S.A, sub semnătura dlui Dr. I. Glickman, Președinte, s'a primit următoarea scrisoare :

Un răspuns domnului Serban Giurgea

Sunt convins că, oricât asi înegri hârtia și oricât ar pleda pentru noi marii avocați "ADEVARUL SI DREPTATEA" cauza noastră a evreilor nu va putea fi înțeleasă.

Deși convins că prin logică nu voi lumina pe nimeni, încerc totuși să lămuresc pe acei ce astăzi încă aruncă noroi în o populație harnică și cinstită, care n'a dorit decât binele patriei ei, căci au înțeles că au investit în Tara Românească tot ce-au avut mai drag, mai bun și mai sfânt, oasele părinților lor, sângele fraților lor, mintea învățătilor lor, creațiuni literare și artistice, plămădă care a ajutat la creșterea României.

E munca, nu îndeajuns de cunoscută, a generațiilor neamului meu ce doarme odihnă binemeritată sub glia românească căci credeau că e patria lor, patria pe care o doreau din ce în ce mai bună, mai puternică, mai liberă. Pentru că să le fie și lor bine într'o țară de lumină și dreptate, cu oameni fericiți și buni.

Dar n'au reușit, căci duhul urii le-a contestat și le contestă dreptul la această patrie.

Desigur că ni se umple sufletul de durere când citim articole de genul aceluia din "Dacia" în care suntem acuzați de nenorocirea antisemită pe care D-voastră ati practicat-o.

În "cuvânt înainte" acuzați pe toți evreii în apariția unei reviste care este complet străină de interesele și sentimentele neamului nostru. A fost contestată de majoritatea evreilor, lucru care sunt convins o știți, totuși o aruncați în spatele nostru.

Afirmati mai departe că "problema evrească va fi desbătută

măine de întregul Neam Românesc" dar vă întreb: există o problemă evrească? Cu hotărâre noi spunem nu. Există dacă vreți o problemă antisemită, o problemă a urii de rasă, a unei intoleranțe religioase, o problemă a libertății de gândire și de exprimare, o problemă a drepturilor omului și al respectului demnității persoanei umane. Dar nu o problemă evrească.

Aceasta nu este o problemă a noastră a evreilor. Dacă este o problemă, este a acelei categorii de Români și prin aceasta devine și a noastră, care se arată foarte zelosi de libertățile lor invocând cu măiestrie și cu străduință drepturile consacrate de civilizația occidentului, oricâteori drepturile și libertățile lor sunt în pericol, dar sunt surzi atunci când și alții vor să se prevaleze de același bun adică de ideile și principiile ce au devenit un bun în patrimoniul umanității întregi.

Cred că nu e necesar să insist asupra notiunii de drept ce o reprezintă un cetățean.

Luând exemplul Statele Unite ale Americii, afirmăm pe drept cuvânt că nicăieri ca aici nu putem realiza mai bine ce înseamnă cetățeanul și nicăieri nu putem avea o idee mai clară asupra persoanei umane, a drepturilor și a libertăților lor.

Aici vietuiesc zeci de naționalități de origini diferite, dar nimeni nu s'a gândit să discrimineze pe cetățenii americani de origine musulmană de cei de origine chineză. Toti formează o singură mare națiune, în care fiecare e liber să creadă după convingerea sa, în care fiecare e liber să practice cultul pe care îl dorește și în genere să creadă sau să nu creadă în spiritualitățile transcendente.

Nimeni nu s'a gândit să facă vre'o învinuire vreunui din aceasta și nimeni nu pune la îndoială americanismul lor. Pentru că americanismul ca și germanismul și chiar românismul nu se trage nici din Mahomed, nici din Isus nici din Moise și nici din Buda.

Desigur că multi, foarte multi dintre americani de toate originile, păcătuiesc față de țara lor. Dar legile americane nu urmăresc origina delicvenților ci doar pe delicvenți. Și, bizarerie, fiecare răspunde personal de păcatele sale fără implicații familiare, religioase, rasiale sau geografice.

Dece oare să ne pretindeți nouă, ca toți să fim responsabili de comunismul sau capitalismul unui X?

Răspunsul stă în mentalitatea unei infime părți de Români care vor să tragă un privilegiu din obârșia lor creștină, la care n'au contribuit cu nimic, dar pe care, lucru mai grav, vor să-l valorifice în dauna, pe spinarea și cu nedreptatea altora.

Cu aceste explicații voi porni să urmăresc pe autor rând cu rând, arătând reaua sa credință care a asternut-o pagină după pagină.

Însiruind o serie de nume care au fost preocupate de "problema evrească" D-sa fi consideră mari patrioți. N'am știut că pentru a fi patriot necesită în primul rând să fi antisemit. Să-mi fie iertat dar nu știu în ce măsură și-a arătat patriotismul un A.C. Cuza, Paulescu, Găvănescul, Sumuleanu, Cătuneanu și alții. Voi înțelega pe autor: oare Alex. Ion Cuza, Ion I.C. Brătianu, Mitropoli-

tul Veniamin Costache, Eliade Rădulescu, C.A. Rosetti, Manolache Costache Epureanu, Petre Carp, Titu Maiorescu, Take Ionescu, au fost mai puțin patrioți decât cei citați de D-voastră? Sau cei din epoca noastră. I.G. Duca, Maresal Averescu, Iuliu Maniu, Rădulescu Motru, Prof. G. Marinescu, George Enescu cari au apărut minoritatea evrească, nu pot egala patriotismul unui A.C. Cuza, Sumuleanu, Paulescu sau ceilalți?

Chiar N. Iorga care a afirmat: "România a Românilor, numai a Românilor și a tuturor Românilor" n'a înțeles oare că România e și a evreilor atunci când a scris în "Neamul Românesc" "...Nu se admite prigoniri contra unor oameni pentru rasa sau religia lor și fiecare întrecere între națiuni, și eu tiu cu tot sufletul la natia mea, trebuie să se facă în condițiuni de perfectă legalitate". Și într-un alt articol tot N. Iorga spune: "...Dar nu numai între națiuni-state ci și în cuprinsul Statelor însuși se scormonesc și se exagerează deosebiri etnice pentru a adânci încă un crunt capitol la epopeia furiilor distrugătoare. Și de ce? Pentru că unii vorbesc o limbă, alții altă limbă, pentru că împrejurările au dat nuanțe diferite acelui fond uman la unii și la alții, tocmai pentru că din colaborarea tuturor s'a iasă o sinteză mai puternică și mai desăvârșită. Pentru aceasta și numai pentru aceasta."

Dar patriotismul lui Iorga n'a plăcut unora și a fost suprimat.

Soarta ca să-și bată joc de asasinii săi a făcut ca sângele lui să se amestece cu sângele rabinului Friedman pe podeaua legiunii de jandarmi din Ploesti. Au fost oare asasinii săi patrioți? Asasinii au fost doar discipoli ai marilor patrioți Cuza, Sumuleanu etc..

Dar D-l Giurgea continuă în a analiza cauzele antisemitismului în România, invocând întâi numărul evreilor foarte mare și cere permisiunea să-i admitem că procentajul era mai mare ca în oricare altă țară.

Și de data aceasta D-sa este străin de adevăratele statistici. Statistica oficială a României în anul 1930 spune clar că procentajul era de 4,2%, pe când statistica poloneză din 1931 afirmă că în Polonia procentajul era 9,8%, în Ungaria la acea dată 5,1%. Dacă admitem că procentajul pentru România nu e corect de ce atunci să nu admitem și pentru celelalte țări?

Mai bine ar fi fost dacă autorul se informa direct la surse căci slavă cerului sunt mult mai multe biblioteci în lumea vestică decât au fost în România și natural nu s'ar fi expus la ridicul.

Apoi urmează o serie întreagă de insinuări și termină spunând că "cine lua poziții contrare intereselor evrești, era urmărit...și în caz de nereușită a mijloacelor obicinuite, se mergea până la crimă".

Dacă autorul și-ar fi ridicat ochelarii săi colorați desigur că vedea contrariu. Noi afirmăm că cei care luau apărarea nației și prestigiului românesc nu ca avocați plătiți ci ca adevărați patrioți au fost exterminați de discipolii "marilor patrioți" Cuza etc. Lungul sir de crime nu e atribuit democrațiilor reale, în care și evreii aveau un cuvânt, ci tocmai dictaturilor pe care colegi de-ai

autorului din "Dacia" au instalat-o cu trâmbe și tobe. Și apoi de unde e deductia că dacă ei o poziție favorabilă unei minorități a suprite însemnează a fi anti-majoritar? Numai o minte limitată poate afirma aceasta. Adică dacă aici în America se i-a apărarea negrilor, înseamnă că apărătorii sunt anti-americani? Domnul autor nu trebuie să se ~~jurizeze~~ joace cu ideile așa cum se joacă cu cuvintele, căci ridiculul ucide.

Autorul acuză apoi pe evrei că au avut o internațională care apoi a devenit comunistă. Încă odată constatăm că ideile comuniste sunt frate de cruce cu ideile miscării din care face parte autorul. Căci și comunismul ne acuză de internațională evrească care nu e pe placul lor. Și atunci unde e internaționala evrească care a devenit comunistă? Pot afirma că dacă a existat odată vre'o internațională evrească, era să apere drepturile cetățenesti a fratilor lor dar în nici un caz a leza drepturile populației majoritare. Mai mult încă, evreimea română din străinătate a căutat prin toate mijloacele ei să ajute Țara Românească căci au crezut și ei că într'o țară fericită, fericirea e a tuturor fiilor ei indiferent de religie.

Din arhivele Uniunii Evreilor Români din America pot evidenția sute și sute de acțiuni în favoarea României, chiar și atunci când frații lor era maltratati de un anumit grup. Voi abuza de modestia acestei organizații să arăt numai două din acțiunile ei, în momente critice pentru țară.

1.- Imprumutul pentru stabilirea monedei a României în 1928 a fost făcut cu sprijinul și ajutorul direct al evreilor români din America. (În același timp mișcarea "nationalistă" ardea sinagoga din Oradia Mare)

2.- În 1946, atunci când băntuia seceta în România, evreii români din America au fost acei cari au cumpărat două vapoare de porumb de la guvernul american și trimis în România pentru a fi împărțit tuturor locuitorilor țării fără deosebire de religie. (În același timp un coleg de-al autorului, Părintele Burducea, Ministrul Cultelor, dădea lovitura de moarte comunităților evrești din România)

Ce-a făcut D-l Giurgea când a fost refugiat în Germania după 21 Ianuarie 1941? Ce-a făcut guvernul din Viena? Vreți să știți? Cititi cartea Părintelui Palaghiță. E scrisă doar în românește și e fost coleg cu D-l Giurgea.

Autorul afirmă că n'am fost niciodată pe linia intereselor românești. La aceasta n'as putea spune decât sau nu cunoaște istoria evoluției politice culturale și economice a României sau e de rea credință.

Permiteti vă rog, să însăși eu o infimă parte din contribuția evreilor la crearea și creșterea României:

Să menținem întâi pe acei ce au slujit țara și poporul român în tot ce are el mai sacru și mai nobil: limba și literatura. Pe Iuliu Baras l-a definit C.I. Istrate la Academia Română "cel dintâi și cel mai mare popularizator științific în limba română."

Gaster a fost cel dintâiu care a studiat în lumina științei folklorul românesc, cu nemuritoarele sale opere: literatura populară română și creștomatia română.

Tiktin a fost autorul celei mai bune gramatici a limbii române.

Săineanu a fost acela care a creat dictionarul universal al limbii române.

În știință: Dr. Kugel, David Emanuel, Edeleanu, Abazon, Henric Sanielevici.

În domeniul practic: Prima dăstilerie de petrol în țară a fost înființată de doi evrei pe proprietatea moșiei Tescani în anul 1857. Evreul Berkawski a făcut primul export de petrol românesc. Primul care a încercat extragerea parafinei din petrol la Valea Arinilor a fost evreul Joseph Theiler. Prima fabrică de chibrituri în România a fost înființată la Iași de Samuel Goldenthal iar Avram Lipa Juster a înființat prima fabrică de postavuri în România la Piatra Neamt. Fabrica de zahăr Sascut a fost înființată de evreul Elias.

Să ne spună autorul: pe ce linie se găseau acești jidani ?

Ce-au făcut prietenii sau camarazii autorului ? Au distrus bunul nume al României, au distrus bogății, au vândut străinilor interesele țării, au ucis conducători și oameni de cultură. Chiar acum în țara robită sunt mult mai mulți camarazi a-i autorului la conducerea comunistă decât evrei.

Autorul apoi însirue nume evrești, numindu-i comunisti când în realitate aparțineau partidului socialist dar fără un pic de decență nu menționează și pe creștinii care au făcut parte din această mișcare printre care chiar seful lor Titel Petrescu zace în închisoarea comunistă.

Mai departe autorul spune și îl citează cu cuvintele sale :
"...în 1940 la căderea Bucovinei de Nord și Basarabiei, evreii au avut o comportare ce a exasperat din nou pe Români și s'au ajuns la regretabile excese antisemite ale populației de pretutindeni."

Aici trebuie să reîmprespățez memoria autorului care, după mine e străin în tot ce s'a petrecut în acele timpuri. De altfel afirmatia sa e copiată după un alt articol al unui domn Ghica. La 1940 o mână de comunisti evrei și creștini au avut desigur o atitudine ostilă armatei române, dar de aici până în a spune că întreaga populație evrească a arătat această atitudine e chiar o crimă. Faptele au dovedit contrariul și voi enumera câteva:

1- Multi, foarte multi din populațiunea evrească care se afla în Bucovina de Nord și Basarabia, au trecut Prutul ca refugiați desi Țara Mamă nu li se adresa cu un bun venit.

2- Comunistii imediat după ocuparea Basarabiei și Bucovinei au purces la o serie de deportări și în special al evreilor căci îi considerau capitalisti.

3- La recupărarea acestor ținuturi de către trupele românești în 1941 au găsit populațiunea evrească la căminurile lor desi puteau să plece cu armata rosie. Aceasta dovedeste odată mai mult că erau atașati țării și potrivnici regimului rosu.

Excesele antisemite sunt gresit atribuite populației românești. Ele au fost executate cu minuțiozitate de conducere sau elemente anarhice. Populațiunea în general, stăpânită ca întotdeauna de bunul simț, n'a reactionat nici atunci după cum n'a reactionat nici în timpul rebeliunii din Ianuarie 1940.

Autorul acuză apoi evreimea că a băut sampanie la căderea guvernului Goga, la fel la uciderea lui Codreanu și apoi la 23 August.

Să fim înțeleși. Guvernul Goga, Codreanu și regimul din nașterea lui 23 August 1944 erau contrare intereselor generale românești, toate și totii erau sub influența străină de neam și țară, așa că sampania băută de evrei a fost împărțită și de neamul românesc în general. Vreau să cred însă că la 23 August evreii n'au mai băut sampanie căci după cele întâmplate între anii 1940 și 1943 nu mai aveau nici apă. Asigur însă pe autor că la căderea regimului comunist în adevăr vom bea sampanie cu toată opoziția autorului.

O altă acuzațiune sau mai bine o injurie adresată evreilor e atunci când afirmă că constituim în mijlocul neamului românesc "un corp străin" o celulă canceroasă care apasă, înăbusă și amenință organismul cu asfixie.

În urma celor expuse, desigur că n'as mai trebui să discut această acuzațiune insultătoare. Dar din afirmatia autorului se desprinde că avem de luptat cu reaua credință, cu minciuna și cu perversitatea care slujesc de logică, de argumente și de retorică, exclusiv în scopuri întunecoase.

As vrea să întreb pe D-l autor: oare numai evreii români constituie această celulă sau și evreii în alte țări ? Logic ar fi să fie la fel peste tot și atunci trebuie să amintesc autorului că Disraeli care a pus coroană de împărat reginei Victoria era și el un membru al corpului străin de distrugere. Gambeta care a reabilitat moralul Franței era și el unul din familia cancerului. Luzatti care a restabilit finanțele Italiei catolice și dânsul era din acest neam. Rathenau al Germaniei, Clemenceau al Franței și chiar acum Premierul Franței, Mandez France, sunt și ei organele de distrugere a țărilor lor ?

Autorul însă, spre regretul meu nu are simțul practic. În loc să fie fericit că pentru eliberarea României luptă și evreii din refugiu, D-sa se arată foarte îngrijorat că acești evrei se vor întoarce în țară. Noi evreii americani îl asigurăm însă că dacă se vor întoarce evreii în țară vor aduce un aport real căci s'a dovedit că rebeliunile au adus un mai mare dezastru țării decât precupărilor elementului evreesc și slavă cerului, evreii n'au făcut rebeliuni și n'au făcut guverne în exil împotriva intereselor țării lor de origină.

Autorul afirmă apoi că strânge documente și ziare de ceace se petrece în exil. Noi cei dintâi am fi fericiți dacă, desinteresat, autorul ar face acest lucru, căci acele documente ar evidentia lupta evreilor în eliberarea României. În ceace privește pe Dl autor sau camarazii săi, nu e nevoie de strâns nici un material. E suficient cele trinite de întregul neam românesc.

"Problema evrească". Flamura care au vânturat-o și o vântură sămănătorii de vânt. În locul acestei probleme inexistente, omenirea cinstită ar trebui să se ocupe cu preferință în căldirea unei societăți bazată pe justiție socială, pe dreptate, pe umanitate, împiedecând ca actele unor nesocotiți să fie imputate colectivității întregi care este profund și permanent atașată idealuri-

lor românesti.

Cu această voi termina si voi repeta acele splendide cuvinte spuse de Regina Elisabeta a României, acea minunată Carmen Sylva :
" Curios, ne hrănim toti din Biblie si persecutăm poporul care ne-a dat-o. In loc de a persecuta pe evrei, ar fi mai bine să se învete ceva dela ei. Poporul evreu ar trebui să fie utilizat ca ferment pentru a plămădi celelalte popoare si spre a le influenta pe căi mai înalte."

*****

B.- Din partea d-lui Aldea Cerkez, rua Siqueira Campos n° 18, apt.1003, Copacabana, Rio de Janeiro, s'a primit următoarea scrisoare, exprimând părerea D-Sale asupra anumitor afirmatii si concepii întâlnite în diversele articole ale numărului 15 din Dacia:

Indrept această scrisoare "Daciei", pentrucă mă adresez legionarilor. Sper că'si va găsi un loc printre paginile revistei, împlinind conditiile cerute în ultima pagină a numărului 15, -păstrează o formă academică si nu atacă "ordinar" pe nimeni.

Fac parte din generatia care a dat Gărzii de Fer majoritatea legionariilor săi. Mare parte din prietenii mei de copilărie își au dedicat viata miscării.

Mă adresez Dlor-Voastre ca un diletant, nu pretind cunoaste problema în complexitatea ei. Sunt spectator în politică, îmi rezerv dreptul de actor pentru alte sfere de activitate. Mă adresez însă fără pasiunea care adesea, este marele inamic al rationamentului logic.

Si, ca mine sunt multi pe lume.....

Incidental, mi-a căzut sub ochi n° 15 al revistei DACIA. Am cetit într'insa frumoasa frază a D-lui D. Paulescu adresată "Frate-lui Pribeag" - : Tu, ca un năsdărăvan al acestor aspre timpuri, poartă în inima ta cu demnitate natională si credință, icoana țării noastre si pătrunde-te de răspunderea istorică ce apasă pe umerii generatiei noastre.-

Intorcând o filă, am cetit pe Dl. Serban Giurgea -: " O multime enormă de Evrei au părăsit Tara si au devenit cetățeni ai pământului făgăduintei; un mare număr vor fi UCISI la eliberare în urma judecării lor, desigur, pentru colaborare cu Bolsevicii." (N.R. : sublinierile sunt ale autorului scrisoarei deschise)

Oare asta este răspunderea istorică ce apasă pe umerii generatiei D-lui Giurgea ? Toată argumentarea D-ei Sale, asupra problemei evreesti în tara noastră, adesea remarcabil de logică si justă, este dărâmată de oroarea pe care o inspiră D-lui, exprimând cu atâta simplitate, idea de a ucide ! Oare Dl. Giurgea n'ar face bine să pătrundă puțin mai adânc în problema omenească, întâi, si a judecăților post-belice, a judecăților unde învingătorul judecă pe învins, în al doilea rând ? Procesele dela Nürnberg, procesele colaborationistilor, executarea lui Antonescu, executiile sumare, eccesele, nu fac oare parte din mecanismul complex al comunismului, care prin orice mijloc caută să destrame morala omenirii ?

Consider că orice om e liber de a gândi si exprima ceace do-
reste, conceptia D-lui Giurgea se revarsă însă asupra întregii
Gărzi de Fer !

Am cetit în editorialul D-lui Serafim Bratocea că D-lui con-
tinuă a împărți României în "Legionari" si trădători de neam ! Nu e
putin exagerat oare, să considere Garda de Fer ca singura forță
temeinic si categoria anti-comunistă ? Ca - "singura forță care a
spălat rusinea din 23 August !" - ?

Si eu consider 23 August ca o pată în istoria României !
Consider însă că nu a fost spălată de Garda de Fer, ci mărită !
România si-a trădat aliata, Horia Sima si-a trădat Regele si tara,
formând o armată Română pentru a lupta contra Românilor ! 23 August
este discutabil, atitudinea legiunei în acel moment, în Germania,
NU !

Pentru mine, chiar după cei 4 ani pe care i-am petrecut în
lagărele de prizonieri din Siberia, nu s'a transformat încă morala
străbună în haosul care'l face pe Dl. Giurgea să dorească ucidere
în masă, pentru mine trădarea rămâne trădare. În războiu, ne cre-
dinta față de Rege nu are mai multe nume !

Tot Dl. Bratocea afirmă că se fac eforturi uriase de către
conducătorii lumii libere în sensul restabilirii fortelor armate
a tot ce a fost mai pur nazism !

Oare D-lui, nu consideră că Germania, a cărei forte se res-
tabilesc, si-a dat proba de maturitate, reconstruindu-se pe baze
diferente celor pe care a fost clădită de un fanatic iluminat, HIT-
LER ?

Care este proba de maturitate pe care a dat-o legiunea pen-
tru a putea beneficia de aceleasi drepturi ca cele dobândite de
Germania în cei ultimi zece ani ?

A dat probe de "vitalitate, de energie, de robustetă", după
cum afirmă Dl. Furdui, încercând sub o mască acido-ironică să ex-
plice "disidentele" din sânul gărzii; - După D-lui, ratiunea ade-
vărată si profundă a disidentelor, rezidă în nevoia de luptă !
" Ne găsind în exil adversari croiti pe măsura noastră, suntem ne-
voiti a ne măsura unii cu altii " - continuă D-lui.

Bizară viziune, un parc de gladiatorii, bine îngrijiti, bine
hrăniti, bine antrenati, gata să fie lansati contra unui adversar
ce întârzie a se arăta. Inactivitatea acestor trupuri tinere si
"virile" îi dūce la certuri intestinale. Se bat si se între-zmoară !
Nerone, sau Regina insulelor Galapagos, îi priveste în

extazi.

Bizară viziune !
Oare viata legionarilor nu e grea în pribegie ?
Disidentele n'ar putea fi cauzate oare de dorinta, atât de
umană, de a lua parte la conducerea țării, atunci când România va
exista din nouă ? Disidentii, contrar opiniilor D-lui Ceacăru, au
realizat poate, că o Gardă de Fer a lui Horia Sima n'ar mai încă-
pea în REGATUL ROMÂNIEI MARI !

Aceasta este ceace doream să vă spun Domnilor !
Si ca mine, gândesc multi....
" Prostii, dar multi, Măria-Ta " !

Omenirea s'a împărțit în două. De o parte forța, dictatura, teroarea. De cealaltă, noi toți. În aceasta nu mai încapă nici o organizație dictatorială, fie ea oricât de nationalistă ar fi.

Dacă pământul va mai sângera odată, nu trebuie să mai sângereze inutil !

Dacă libertatea va învinge, va fi victoria libertății și numai a libertății.

Dacă libertatea va pierde, atunci dictatura și fanatismul va învinge.

Noi prostii, dar MULTII, alegem prima alternativă !
De aceia îmi permit să vă scriu Domnilor !

Aldea Cerkez

*****

N. R. : Publicăm aceste două scrisori fără nici un comentariu.

Lăsăm aprecierea lor pe seama cititorilor.

"Tribuna Liberă" a DACIEI rămâne însă deschisă oricărei păreri, oricât de contradictorie ar fi cu linia de conduită a acestei Tribune, atâta timp cât se va supune elementarelor condiții de bună cuviință și obiectivitate.

*****

Din motive independente de voința noastră
rubricile :

activitatea Românilor din Brazilia

Revista Presei

Note și Informații

n'au putut fi introduse în acest număr.
Sperăm ca pe viitor să nu mai lipsească.

*****

URAM TUTURORA CA ANUL 1955 SA LE ADUCA
INDEPLINIREA DORINTELOR

*****

